

NP ŽÁKŮ OBRAZEM OSOBNÍHO VÝVOJE

Když hovořím o kategorii žáků jako o „přípravce“ jsou rodiče, kteří by mě nejraději zastřelili, ale tak to prostě je i u ostatních sportů. Včera to naše dítě bylo mistrem republiky a dnes je průměr. Rodiče se většinou uchylují k analýzám čím to je, jak je to možné a kdo za to může. Ale je to jednoduché. Faktorů jako růst, zvyšování váhy, puberta a další faktory jsou tou hlavní příčinou, proč u dětí není dnes jako včera a proto ani já se přehnaně nevytahuji s optimálními výsledky dětí, zrovna jako je nazatracuji, když se momentálně nedaří. Ani v oficiálních kategoriích neexistují žáci, u vybraných dorost a v karate teprve junioři. A tak i náš výcvik není doslova hystericky vedený na úspěch žáků, ale snažíme se být krok vpřed až, pokud nám u toho mládež vydrží, dosáhneme oficiálních kategorií. Ve chvílích, kdy máme pocit, že tréninky a veškerá práce je při horším výsledku zbytečná, je třeba si uvědomit, že každý krok být lepším je těžký a tím i zklamání když se nedaří musíme každý sám uvnitř překonat. Neúspěch je pro každého jedince určitým traumatem, ať to dává více či méně najevo. Tak že „blíci pondělí“ a určité mytí hlav bude, ale traumatizovat již tak traumatizovaného poraženého na soutěži opravdu není moje parketa. A nyní k samotnému NP poháru. Pokud by byl člověk zaměřen pouze na výkon a navíc zaslepen nerealností, mohlo by se hovořit o čer-

né sobotě. Ale protože jsme realisté, a naděje umírá poslední:), relativně úspěšná sobota.

Tedy k výsledkům, které byly lepší než vloni. Nejlepší byla Veronika Rešová vítězka kategorie mladších žákyň kate a bronz v kumite. Připojila ještě s Barborkou a Míšou zlato v kata tým. Stříbrné medaile vybojovaly v kata Barborka

Šťastná a Charlota Seniv kumite. Nadějně výkony kata předvedli Honza Stránský a Matyáš Houska v kata (7) a bez optimální vize do budoucna nebyl ani výkon Míši Rešové kata i kumite (5) a Mikuláše Patera v kata (5). Závěrem určitě díky Hance za koučování, Kače a Jáchymovi i Jindrovi za rozhodování a velký dík i rodičům dětí za jejich obětavost že až na

turnaj do Hodonína děti dopraví a jen doufám že si to naši karatisté náležitě cenní.

TROŠKA MOUDRA DONA MIGUELA RUIZE-HLAS POZNÁNÍ

Chceme-li skončit s emočním utrpením a najít svou radost ze života, musíme přestat věřit lžím většinou o sobě samých. Tato kniha založená na staré toltécké moudrosti, nám ukazuje, jak obnovit víru v pravdu a vrátit se ke zdravému rozumu. Ruiz mění způsob, jakým vnímáme sami sebe i druhé lidi. Otvírá nám dveře do reality, kterou jsme vnímali jako dvouleté děti, do reality pravdy, lásky a radosti. Než se na učíme mluvit, naši přirozeností je být šťastní, poznávat a radovat se ze života. Jako malé děti jsme naprosto autentičtí. Naše činnost je řízena instinktem a emocemi; nasloucháme tichému hlasu své integrity. Jakmile se naučíme jazyk, lidé kolem nás upoutají naši pozornost a naprogramují nás vědomostmi. Ale tyto vědomosti jsou kontaminované lží. Když soust-

ředíme veškerou pozornost na vědomosti ve své hlavě, přestaneme vidět svět očima lásky; vnímáme jen to, co jsme se naučili. Hlas vědomostí v naší hlavě mluví, ale co nám říká? Většinou samé lži. Nikdy nepřestává mluvit, kritizovat, pomlouvat. Neustále ničí naše štěstí a brání nám prožívat realitu pravdy a lásky. Ruiz nám ukazuje, jak obnovit tichý hlas integrity a najít klid. Když nás hlas vědomostí přestane ovládat, náš život se stane vyjádřením našeho autentického já. Teprve pak se vrátíme k pravdě a lásce a opět žijeme šťastným životem. *Toť předmluva trošku složitější na chápání, zvláště v dnešní době ale stačí několikrát přečíst... Doporučuji i „4 Dohody“ a další...*

Uvnitř tohoto vydání:

První soutěž po prázdninách s nohama na zemi...	2
Týmový duch je důležitý i v individuálních sportech...	2
Kdybych tehdy poslouchal moudra starších...	3
NP senior-mládeže, výsledkově dobré, výkonnostně beze změn...	3
Moje cesta bojovým uměním...	4

Nejdůležitější body:

- Nemám ani čas, ani náladu připomínat komukoliv placení oddílových příspěvků. Zkuste si na to myslet sami a dodržovat datum nejvyšší platby.
- Zimní kemp bude v termínu 23-29.2.2020. Termín dávám tak dopředu z důvodu plánování zimních dovolených. Za týden uděláme práce více jak za několik měsíců. Zájem je dostatečný, proto raději předběžně přihlášky posílejte.

PRVNÍ SOUTĚŽ PO PRÁZDNINÁCH S NOHAMA NA ZEMI

Prázdniny utekly jako velká voda a školní rok je zde a tím i sezona každého karateky začíná. Jako vždy, v našem oblíbeném „rekreačním“ sportu si většina našich sportovců vzala i dovolenou na fyzickou přípravu a tak až na dvě-tři výjimky i počáteční tréninky podle toho vypadaly, strašáky před prázdninami ve smyslu že bez cílevědomé zvláště fyzické přípravy začneme v září prakticky od začátku jako vždy nenalezly úrodnou půdu a tak i nadále se rodiče budou divit, jak je možné, že zázraky se nedějí a budou hledat všechny jiné cesty, včetně případně výměny trenéra, jak z toho svého udělat bez větší námahy toho nejlepšího. Bez práce nejsou koláče, jak říkali naši předkové a tím i bez systematické letní práce a dřiny jako je naprosto normální a běžné u ostatních sportů, budeme na posty toho nejlepšího čekat marně. To jsou ty klasická negativa a nyní na ty pozitivní ze soutěže. Že se nejednalo o mistrovství světa víme a tak samotné výsledky sice nepodceňujeme, ale především ne přeceňujeme. 27 medailí je potěšující a díky všem, kteří se zúčastnili a tím reprezentovali náš klub. Díky i rodičům, kteří nejen že dítěta na soutěž přivezli, ale přičinili se i o skvělou atmosféru. Dalo by se říci konec dobrý, všechno dobré a na první soutěž po prázdninách lehký nadstandard. Jak tedy naši zabojovali? Nejúspěšnější závodníci turnaje se stali Barborka Šťastná, zlato kata kumite a kata tým. Další zlato vybojovala v kata masters Kačka Keslová, Seniv Charlota v kumite, Rešová Veronika v kumite, Jáchym Hořák kata a Jakub Slanař kumite, nezaváhaly naše dva týmy kata st. žákyňe Barborka, Veronika a Míša a st. žáci Voj-

terová kata masters, Ondra Čermák kumite a Timon Pater kata. Spokojenost z hlediska trenéra tedy střídavě, hezké momenty kata Barborka, Charlota, Honza, oba Jáchymové, všichni Paterovi a Kuba, v kumite Barborka, Charlota, Míša, Verča Vojta, Kuba Jáchym H. Pochopitelně všichni masters, kterým patří ocenění za výkon a díky za reprezentaci klubu. Teprve za hodně let pochopí ti mladí jak je úžasné, že naše dámy do toho jdou.

ta, Honza a Matyáš. Stříbro vybojovali Mikuláš Pater kata Lucka Paterová kata, Vojta Andrš kumite, Honza Stránský kata, Veronika Rešová kata, Jakub Slanař kata, Nikola Sibřínová kata, Šimonová Pavla kata masters a Marek Kučera kumite. Bronz vybojovali Charlota Seniv kata, Jáchym Hořák kumite, Míša Rešová kata, Kristýna Čermáková kumite, Tereza Sibřínová kumite, Jetel Jáchym kumite, Radka Pa-

terová kata masters, Ondra Čermák kumite a Timon Pater kata. Spokojenost z hlediska trenéra tedy střídavě, hezké momenty kata Barborka, Charlota, Honza, oba Jáchymové, všichni Paterovi a Kuba, v kumite Barborka, Charlota, Míša, Verča Vojta, Kuba Jáchym H. Pochopitelně všichni masters, kterým patří ocenění za výkon a díky za reprezentaci klubu. Teprve za hodně let pochopí ti mladí jak je úžasné, že naše dámy do toho jdou.

TÝMOVÝ DUCH JE DŮLEŽITÝ I V INDIVIDUÁLNÍCH SPORTECH

Jako každý začátek školního roku se snažíme propagovat náš klub a to nejen z hlediska dobrého jména, ale i pro nábor nových členů, kterých při určitém úbytku těch, kteří opustí svoji cestu být lepším hned na začátku, není nikdy dost. Potěšující je fakt, že „zrn“ naše-

dala brát jako „nějaká“ běžná akce. Ale... tento rok slavíme 25 let co tady náš klub je. Proč jsme „přežili“ desítky jiných klubů v Praze i ČR proč jsem přežili odchod stávajících i budoucích „hvězd“ je fakt, že jsme byli a budeme vždy klubem přátel, klubem karatistické rodiny a

klubem kde se snažíme si zvyšovat morální hodnoty. Snažíme se naučit se žít i kolektivní život, kde nemyslíme jenom na sebe, ale na celek. Snažíme se být dobrou partou, kde úspěchy nebudou jen našimi úspěchy, s prohrami se budeme moci rozdělit s ostatními. I ve individuálním sportu je nesmírně důležitý tým a jeho duch. Všem co jste se zúčastnili díky že vy to chápete i když vám v tom většinou pomáhají rodiče :-).

ho klubu je tento fakt jasný a jejich účast na již tradičním Modřanském veletrhu sportů byla hojná. Komu je na místě poděkovat za akci která se díky nim opět velmi zdařila? Mimo Kačce, Jáchymovi, Hance která i díky tomu přerušila marodění, Pěte Andršové či Pavle Šimonové i obětavému Markovi Šťastnému, který žádnou akci kde může pomoci nevynechá. A velký dík i našim dalším demonstrátorům Barborce Šťastné, Zdeňkovi Šimonovi, Vojtovi Andršovi, Veronice Rešové, Ondrovi Čermákovi, Jakubovi Minářovi, Kristýně Čermákové, Filipovi Křížovi a Davidovi Křížovi. Celá tato akce by se

KDYBYCH TENKRÁT POSLOUČAL MOUDRA STARŠÍCH...

Říkáme si to často při stresových nebo krizových situacích, které nás občas potkávají a kterým jsme mnohdy mohli předejít kdyby... kdyby jsme tenkrát. Dnes jako tehdy, poslouchání těch starších a zkušenějších není „IN“, zvláště v pubertálním věku, kdy navíc víme co je nejlepší díky mocné zbraní internetu a ostatních médií, včetně veřejných sítí, která nám všem systematicky vymývají hlavy podle potřeb. Dnes už většinou nemáme moudré dědečky a babičky, ke kterým chováme úctu a respekt a kteří nám můžou dát ty správné rady jak se chovat a mít vlastní názor, protože toto jsou moudra a zkušenosti nabyté léty. Dneska se už moudra prioritně sbírají z pavlače jménem internet, TV či bulváru, kterými jsou bohužel mnohdy zahlceni i rodiče, učitelé a ostatní výchovné instituce. Narazit dnes na „zdravý selský mozek“ je spíše výjimkou. Pokud se na chvilku zamyslíme a neminul nás vrozený intelekt :-), začneme vnímat svět kolem sebe v jiné dimenzi, kde již není místo na stres ze zbytečnosti, nenávisť k lidem, které jsme v životě nepotkali, vášnivá debata o tom, co myslíme že víme, ale vše je úplně jinak atd. Plno mladých dnes bude manifestovat proti globalizaci, za ekologii a pod. ale zkuste jim říct ať jdou o víkend třeba sázet stromy, seberte jim mobily a řekněte ať do školy chodí pěšky, nebo na kole. Náměstí budou najednou prázdná. Občas vidíme pár kašpárků, kteří nemají co na práci a skandují že chtějí demokracii a to svržením těch, kteří byli demokraticky zvoleni. Vždy když vidím tyto „čadské“ spoluobčany, přemýšlím co oni opravdu dělají pro své okolí, pro národní hrdost a jaké jsou jejich charakterové vlastnosti. Zde by se hodilo to klasické: „Hoď kamenem, kdož jsi bez viny“. Ale.. Kdo má takovou sebereflexi! Umíme se vůbec ještě alespoň občas kriticky podívat do zrcadla a zhodnotit své pro a proti než začneme kritizovat své okolí? Dovedu si představit, že 99,9 % těch mladších tento článek přeskochí, protože ve zpravodaji je zajímavá pouze kde se o nich píše, sebestřednost vládne dnešním světem, selfie na všech postech protože děti jsou tak většinou vychovávány. Já a pak další svět. Ale pokud si článek přečte alespoň jeden, pak není psán nadarmo. Ale není zbytečné číst názor jednoho který už má něco také „odžito“?? Všechny cesty vedou do Říma, jak by řekl klasik, všechna moudra v našem zpravodaji vedou ke karate. O karate bylo napsáno již mnoho článků, nějaké mizivé procento padlo na úrodnou půdu, ale samotné pochopení ať už karatisty samotného, nebo jeho rodičů nás i nadále

míjí. Chápu ambiciózní rodiče, kteří se dmou pýchou při úspěších své ratolesti, hůře chápu vztek, ukřivčenost včetně hledání viníka při neúspěchu. Na dalším východě kdysi pochopili cestu bojovníka-karateky, dnes již jsou stejně zamořeni materialismem jako západ. Jenže karate dnešní doby není hokej, fotbal, nebo tenis. Tam kdo chce být na špičce, musí být profesionál na plný úvazek. Ani tento profesionál ale nemá zajištěno, že někdy bude např. reprezentantem. Karate u nás toto nabízí i s amatérským přístupem. Jsme amatéry v pravém slova smyslu, nikoliv hanlivém a naší snahou je cílevědomě rekreačně sportovat. Nevěříte? Cítíte se zklamání? Omlouváte dítě z tréninku že má moc učení? Pobolívá ho něco a nebo je unavené a vy ho na tréninku omluvíte? Známe pár sportovních profesionálů a věřte, je to naprosto jiný svět. Svět lásky k činnosti kterou provozují. VÝHRADNÍ lásky. Maximální cílevědomost, obětavost, vytrvalost, více fázové osobní tréninky, naprostá loajalita a důvěra ke svému trenérovi. Ale Karate má své výhody, i když nejsme profesionálové. Je to cesta. Cesta být lepším člověkem. Být férovým bojovníkem na tatami i v životě. Týmový hráč nejen v doju, ale i v životě s respektem a úctou k autoritám, především k rodičům. To je filozofie našeho klubu, to je filozofie moje. Tak to zůstane i nadále, protože je to jediná smysluplná cesta proč dělat karate. Podařilo se za ty léta ve spolupráci s rodiči vychovat pár správných a mimořádných lidí. Že k tomu byly i desítky titulů mistrů republiky, mistrů Evropy i světa bylo známkou, že jsme dobří i ve sportu. A tak pokud se vám zdá že vy, nebo ten váš synek či dcerka by mohli být ještě lepší, berličky nehledejte ve smyslu chyb v systému našeho klubu, výcviku, nebo senseiovi. Být špičkový sportovec nejde ani vymodlit, ani koupit. Je to na začátku otázka genetického odkazu z hlediska fyzického i psychického a pak na každém z nás. My si necháváme jen ty nejlepší, protože to je cesta karate. Ale v jiných sportech by 99% našich karateků muselo hledat jinou realizaci, protože trenér by zjistil, že genetiky na to být nejlepší nemají. Ale my máme cestu bojovníka. Ale ani optimální genetika není všemocná a pokud si dítě, nebo vy „museli odpočinout“ od od karate o prázdninách a hledáte úspěchy, pak při vaší kritice tréninků a trenéra a hledání důvodu neúspěchu použijte familiární výraz: „Brečíte na špatném hrobě“. A tak na závěr. Chcete být lepší? Podívejte se občas do zrcadla a zkuste si nelhat.

NP ČSKE VÝSLEDKOVĚ DOBRÉ, VÝKONNOSTNĚ BEZE ZMĚN

Jistě že v září nečekáme po nic nedělání o prázdninách žádnou zlatou ránu a tak borci, kteří se zúčastnili mohli spíše jen mile překvapit Základem této soutěže bylo, že jsme jí pořádali jako náš klub, reprezentující Prahu a z tohoto pohledu dopadla super. Tak že ještě zde velké díky komplet rodině Šťastných, Houskových, Šimonových, Andršových, Vášovi, Lubošovi Janouškovi, Jindrovi Pilmannovi a pocho-pitelně Hance, Kačce i Jáchymovi. Pokud jsem na někoho zapomněl ať shořím v pekle:-). Hovořit o jedonokými mezi slepými by byla neúcta k našim soutěžícím, ale mnohdy to tak vypadalo, protože úroveň českého karate z pohledu této soutěže byla dost tristní. Co se týká našich, tak o těch co stagnují, sbírají informace jak být lepší všude jinde než u svého trenéra, nebo v letních měsících si „odpočívají“ od karate, v tom „lepší“ případě od sportu vůbec ani zmiňovat nebudu řekněme, alespoň že tam vůbec někdo startuje... Jak jsem psal už v článku nahoře. Jsou lidé, kteří se i z genetického hlediska pro sport narodili, jejich cesta je v našem rekreačním karate relativně jednoduchá a pak jsou ti, kteří pro sport ideálně stavěni ať fyzicky či mentálně nejsou a ty pak mezi ty dobré čeká cesta několikrát těžší než u první kategorie. Jenže když si pouze myslíme, že jsme se pro sport narodili a tím nám stačí pouze občas docházet na tréninky, výsled-

ky, ani výkonnostní vzestup se nedostaví. Taková je skutečnost a realita. Kdo se představil v určitém posunu vpřed byla Zuzka Augustýnová, která svoji kategorii kata ženy vyhrála. Kuba Slanař v kata stále neprodává svoji fyzickou i technickou vyspělost. A to je tak asi všechno. Jinak ale výsledky pro náš klub dobré, Vojta Andrš stříbro v kumite, stejně tak Kuba Slanař v kumite a Nikola Jůzová

v kata U21. Ani třetí místa nejsou k zahoezení..i když.. Nikola Jůzová kata ženy, Jakub Slanař kata muži, Libor Podroužek kumite muži a Tomáš Kouba kata i kumite. Celkový pohled nikoliv pouze na naše závodníky z hlediska rozhodčích není v žádném případě dobrý a to ve všech! kategoriích. Nechybí pouze fyzická kondice a alespoň nějaká ta technika, ale v drtivé většině chybí hlava a to jak v kata, tak v kumite. Taktika a soustředění jsou pro většinu karatistů termíny neznámé, změkčilost u nastupující generace je evidentní a údajní reprezentanti se znakem reprezentace? V drtivé většině nepochopitelně, ale pokud někoho hra na reprezentanta baví.....

ČETBA NA POKRAČOVÁNÍ „MOJE CESTA BOJOVÝM UMĚNÍM“

aneb druhá šance... pokračování ze zpr./2019. Aplikaci na kata jsme tak zmastili, že jsem se jen modlil, aby nebyl mezi diváky nějaký odborník. Naše žertovné vystoupení s lvčou jako vždy vyneslo aplaus největší a já jako vždy něco speciálního. Při závěrečném přerážení jsem si hned o první tašky rozřízl ruku celkem dost hluboko. Protože demonstrace tvrdých samurajů byla vždy na prvním místě, bylo nezbytné pokračovat dál, ale krev stříkala všude. Diváci statečnost odměnili potleskem a mému vrozenému exhibicionismu bylo uděláno zadost. Zatím co při prvním vstupu bylo počasí milosrdné, druhá část byla za deště, ale nás nic nezastavilo. Končili jsme jako prasátka ale diváci nadšení, tak že opět super akce. Další soustředění v Holýšově u Domažlic, skvělá parta, sauna, super kuchyně, jen počasí nepřipomínalo léto. Počáteční určitou laxnost cvičenců jsem řešil

běhy po místním vojenském tankodromu a tak o to více pak přišla vhod večerní sauna, na kterou navazovalo tmelení kolektivu. Pravidelným zpestřením byly i večerní fotbalky, kde jsme v rámci tvrdáku ztráceli v pravidlech, zda-li jde ještě o fotbalík a nebo jsme již v kumite. Smíšenou soutěž kata, jak bylo již na soustředěních tradicí bezkonkurenčně vyhrála Iva, druhá Lucka Skoblíková a třetí Vrána. Soutěž kumite byla pro větší popularitu i záležitost trenérů. Ale legrace to vůbec nebyla. Pavel Kocábek dostal v prvním kole stokilového Jirouška a já měl nečekané problémy s vysokým Portem. Nakonec dle předpokladů finále Kesi-Kocábek. Pokud bylo cílem ukázat žákům jak má vypadat dobré kumite, tak se nezdařil. Nekom-

promisní boj o vázu byl jednou velkou řežbou plnou emocí a nakonec vítězství připadlo mě, ale dodnes si říkám, zdali si rozhodčí nezačal uvědomovat kdo je šéf soustředění a jaký dopad by mělo na další průběh kdybych nevyhrál:-). Závěrečná exhibice pro místní již byla tradicí, novinka v podobě všichni proti všem přinesla sice několik drobných zranění, ale úspěch byl stoprocentní. Přerážení, též tradice závěru všech exhibic by bývala dopadla dobře, kdyby Kocábka po mém oslnivém představení nenapadla myšlenka, prezentovat svoje mistrovství přerážení střešní tašky hlavou. Menší problém byl, že zatím nikdy nic nepřerážel, ale cuknout zpět již nemohl. Zmáknul to se cítí, divákům se

to líbilo, Pavlovi spíš ne:-) Na závěr soustředění v rámci slavnostního vyhlášení kde se vzalo tu se vzalo štěňátko (25l sud piva poz.aut.). Kdo jiný mohl narážet než „profici“ Kesi-Hladík a odborný poradce Kocábek. Následný gejzír nezažili ani zakladatelé ropných ložisek. A protože sportovci přece nepijí, šlo se brzy spát, akorát pivní výpary z oděvů zlobily vybrané jedince ještě po cestě domů. Skvělá parta, skvělé a nezapomenutelné zážitky. Po soustředění sice opět návrat do běžného života se starostmi i radostmi. Opět pozvání na exhibici na pionýrský tábor Jaroslavyce a tak čtyři luxus vozy škoda 100 vyrazily na cestu, která by proběhla v pohodě, kdyby Kocábek na dálnici nezpomaloval ostatní vozy plácačkou ze soupravy „malý železničář“. Nutno podotknout, že naše vozy víceméně držely pohromadě silou vůle, tak že když jsme přijeli na tábor, děti se radovali že přijelo autorodeo. Povzbuzení tímto uvitáním

se v nás nezapřela určitá dávka exhibicionismu, já udělal Pavlovi do dveří lavor a on mi vykopl lefektor, což děti utvrdilo, že odhadli správně. Jinak opět exhibice jak má být, velký úspěch a jediné co bylo na hraně byl opět test odolnosti karateky pro libovolné zájemce. Nakonec od stokilového místního borce jsem tři rány vydržel, přece jenom vesnická rána, je vesnická rána ale bylo to tak tak:-) Tělocvična s novým školním rokem není, Sugi se na to vykašlal a tak chodím trénovat „áčko“ do lesoparku. Nějak se vše v peníze obrací a vedení včetně Lajčíka, Šimona a dalších podstatu myšlenky karate hledají na jiné úrovni a tak po delším přemýšlení se rozhodují a po 8. letech odcházím z Uhelových skladů. Určitou nostalgii jsem vnímal, avšak karate se stalo mým vnitřním životem. Potěšující je, že mě následuje většina mých borců a tak naším novým „dojo“ stává TJ Dynamo Pankrác. Dalo by se říci náš „malý stát ve státě“ čítá již 40 karatek a to je dobré. Vánoční pohár je jeden velký úspěch. Růža jak říkáme Petrovi Slavičkoví s 8. Kyu neuvěřitelně zabojoval a porazil borce se zelenými a fialovými pásy. Když ještě přidal Ondra Vojtěcháč třetí místo v kata a když Zbyňda udělal bronz i v kumite, měl jsem takovou radost, že jsem i s nadhledem milionáře přehlédl, že mě jako rozhodčího obrali o 30Kč. V Sokolově na VC se zadařilo i mě, finále sice uteklo o tři desetinky, ale mezi těmi nejlepšími v ČR... Za vše hovořil zisk takřka 700 bodů. Končí další rok mého karatistického tažení a já si čím dál uvědomuji podstatu cesty karate. Je to úplně něco jiného, než když jsem začínal. Už to nejsem jen já, já, ale jsou to moji borci kteří mi přinášejí radost a pohodu. Člověk cítí že hlavně tělesná schránka trochu začíná trucovat pokud jde o vrcholné výkony, ale tím více si uvědomuji, že o tom ta pravá cesta není. Nový rok a hned největší přání, svým způsobem přízemní, která s myšlenkou cesty starých mistrů příliš nesouvisí a sice najít tělocvičnu na cvičení! A tak lítám po Praze a každé místo by bylo dobré, ale nic. Díky Janu Pechanovi je možnost než úplně zmizíme cvičit venku na školním hřišti. To ale nevadilo, aby lvča obhájila titul dorostenecké mistryně ČR a hned na to druhá mezi seniorkami na NP. Konečně tělocvična je, ale pouze od 20:00 do 22:00, ale aspoň něco. Tak že můžeme trochu systematicky začít pracovat a já se rozhodně nevzdávám myšlenky na získání mety nejvyšší a sice 1. Dan. Moc mi pomohl Roman Chýle, ke kterému chodím do sklepa a společně zvedáme těžké váhy a v minimálním prostoru se snažíme i o karate. Zimní soustředění je pochopitelně jen na mě... Pokračování příště....

